

## Arrest

nr. 200 055 van 21 februari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die hij zou hebben gekend met een sjiiitische militie.*

*Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 182 293 van 15 februari 2017 omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en omdat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten voor: zijn paspoort, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een DVD waarop de beelden van de ontvoering van zijn broer B.A.I. te zien zijn, een brief van Joanie de Rijke in verband met verzoekers situatie, een artikel in Knack van Joanie De Rijke "Beroemd en berucht: bij de militie Hashd al-Shaabi".*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige*

asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het volharden in de bewijswaarde van de door hem bijgebrachte documenten, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter de desbetreffende vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op de hoeveelheid bewijselementen die hij heeft neergelegd, zijnde de video waarop ook een geluidsfragment te horen is en foto's. Dit alles neemt evenwel niet weg dat, zoals in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, in het videofragment de gezichten van de betrokkenen niet duidelijk zichtbaar zijn en dat uit deze beelden noch kan worden afgeleid dat dit verzoekers broer betreft, noch dat de ontvoering bij zijn thuis plaatsvond. Video's en foto's bieden overigens, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent de ontvoering van zijn broer. Zo wordt opgemerkt dat in het videofragment te horen is dat verzoekers buurman verklaart dat de personen die langskwamen van AAH zijn, terwijl verzoeker niet weet door welke militie(s) hij gezocht wordt. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat dit een misverstand betreft en preciseert, onder verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de groep AAH een algemene benaming is voor de sjiiitische groep. Verzoeker vervolgt dat hij er zich van bewust is dat de groep meerdere militiegroepen betreft. Verzoeker kan in zijn redenering evenwel niet worden gevolgd. Niet AAH betreft de overkoepelende organisatie van sjiiitische milities, doch wel de militie Hashd al-Shaabi. AAH, samen met andere sjiiitische milities, maken hier deel van uit. Het document waarnaar verzoeker ter staving van zijn bewering verwijst, betreft het artikel van Joanie De Rijke "Beroemd en berucht: bij de militie Hashd al-Shaabi". Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift pretendeert, AAH een overkoepelende militie is voor sjiieten. Verzoeker komt hier niet verder dan gekunstelde verklaringen teneinde de gedane vaststellingen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de volgende gedane vaststelling: "Verder is er volgens uw verklaringen op de video te zien dat drie verschillende wagens met ongeveer 10 à 12 inzittenden naar uw huis zijn gekomen, deze personen gingen uw huis binnen en haalden uw broer naar buiten. Op de video zijn slechts zes personen te zien, waarvan één degene is die gedwongen wordt meegenomen." Het feit dat de verklaringen die verzoeker aflegt omtrent de ontvoering van zijn broer inconsistent zijn met de beelden die hij voorlegt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit feit op zich.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing en uit 's Raads arrest nr. 182 293 van 15 februari 2017. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Zo verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich beperkte tot de verklaring van mevr. De Rijke zonder de journaliste uit te horen, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze

en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Zo verzoeker verwijst naar het sektarisch geweld en de aandacht vestigt op zijn soennitische origine, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van zijn vorige asielaanvraag geoordeeld werd: "Waar verzoeker verder aanvoert dat hij als soenniet wordt geviseerd door de sjiiitische milities in het kader van het geweld in Bagdad, dient vastgesteld dat noch uit de door verzoeker bijgebrachte, noch uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt dat er in Bagdad sprake zou zijn van vervolging louter omwille van het feit dat men het soennitische geloof aanhangt. Hoewel soennieten een verhoogd risico lopen, is een beoordeling in concreto nog steeds noodzakelijk. Uit de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing en hierboven uiteengezet blijkt dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielerelaas. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging in concreto aannemelijk dient te maken."

Ook in het kader van zijn huidige asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Mede gelet op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker zijn geloofwaardigheid niet weet te herstellen, haalt verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn religie verbonden problemen aan. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden ontvoerd of gedood.

5.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ

30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

*Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.*

*Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.*

*Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.*

*Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.*

*Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.*

*De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.*

*De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.*

*Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.*

*Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.*

*Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.*

*Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad betwist en hiertoe verwijst naar het ambtsbericht "Veiligheidssituatie in Irak" van oktober 2015, stelt de Raad vast verzoeker hiermee de meer actuele informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" d.d. 6 februari 2017") en bijgebracht bij aanvullende nota van 14 september 2017 (COI Focus: Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad d.d. 5 juli 2017), niet weet te weerleggen. Ook de kritiek dat de bestreden beslissing niet ingaat op de meest recente informatie, kan moeilijk ernstig worden gehouden nu blijkt dat deze dateert van juli 2017 en verzoeker zelf geen recentere informatie bijbrengt. Verzoeker toont niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

*6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn*

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met een tweede verklaring van J. De R. en een verklaring van S. B. die samen met J. De R. naar Bagdad reisde. Verzoekende partij wijst er op dat haar zus geen enkele reden heeft waarom zij zou liegen tegen de journalisten van 'Knack'. Verzoekende partij benadrukt dat uit de verklaringen blijkt dat zij niet om economische redenen gevlucht is uit haar land van herkomst, maar wel omwille van sjitische milities die haar naar het leven staan. Voorts legt verzoekende partij haar oranje kaart neer waaruit blijkt dat zij hoogstwaarschijnlijk een verblijfsrecht zal verkrijgen op basis van gezinshereniging.

In de door verzoekende partij per aanvullende nota d.d. 9 februari 2018 aangebrachte getuigenissen van journaliste J. De R. en haar collega (journalist en fotograaf) S.B., verklaren deze dat zij in november 2016 naar Bagdad afreisden om voor het magazine 'Knack' een reportage te maken. Tijdens hun verblijf in Bagdad zouden zij voor de vertalingen tijdens een interview goed geholpen zijn door de zus van verzoekende partij, R.A.I., die werkzaam is voor het Rode Kruis in Bagdad en perfect Engels spreekt, en door haar man. De zus van verzoekende partij, R.A.I., zou tijdens die ontmoeting met de journalisten verteld hebben over de precaire situatie van soennieten in Bagdad alsook persoonlijk de situatie van haar familie uit de doeken hebben gedaan, met name het feit dat verzoekende partij, haar broer dus, meermaals werd bedreigd door leden van sjitische gewapende milities en om die reden op aanraden van de familie gevlucht is, dat hun broer M. werd vermoord door zo'n militie, en dat hun andere broer B.A. verdwenen is en vermoedelijk ontvoerd werd door sjitische extremisten. J. De R. merkt in haar brief ook op dat de familie van verzoekende partij in goede doen is en verzoekende partij naar haar weten geen economische motieven had om Irak te verlaten. J. De R. wijst er tevens op dat ze verzoekende partij leerde kennen via haar beste vriendin en geeft, net als S.B., ook aan dat verzoekende partij hen hielp met het leggen van contacten met personen in Bagdad, waaronder dus o.a. de zus van verzoekende partij.

De door verzoekende partij per aanvullende nota neergelegde verklaringen van voornoemde journalisten J. De R. en S.B. wijzigen echter niets aan hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot een eerder aangebrachte brief/getuigenis van journaliste J. De R. op goede grond en pertinente wijze wordt opgemerkt, met name: *“Verder legde u nog een brief voor van J.(...) De R.(...), een Nederlandse journaliste. In deze brief schrijft ze in november 2016 naar Bagdad te zijn geweest en daar uw zus R.(...) te hebben leren kennen die haar hielp met vertalen tijdens één van de interviews die ze aflegde. Mevrouw De R.(...) beschrijft in haar brief de persoonlijke bedreigingen die u heeft meegemaakt en de moord op en ontvoering van uw broers. Er dient echter vastgesteld te worden dat de inhoud deze brief louter gebaseerd is op de verklaringen van uw zus. U*

*verklaart bovendien zelf dat mevrouw De R.(...) op de hoogte was van uw problemen gezien zij contact had met uw familie (CGVS vragenlijst nr. 17). Gezien deze brief is gebaseerd op de verklaringen van uw familie, kan dit document dan ook geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, noch bezit dit document voldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Het artikel van J.(...) De R.(...) dat u voorlegt, nl. "Beroemd en berucht: bij de militie Hashd al-Shaabi" gaat over hoe deze militie betrokken is in de strijd tegen IS, maar zegt verder niets over uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak. De DVD die u voorlegde werd hierboven reeds besproken" (bestreden beslissing, p. 3). Verzoekende partij plaatst deze vaststellingen niet in een ander daglicht.*

De Raad stelt eveneens vast dat de door verzoekende partij aangebrachte verklaringen van de journalisten J. De R. en S.B. omtrent de problemen van de familie van verzoekende partij en de reden waarom zij Irak zou zijn ontvlucht louter gebaseerd zijn op hetgeen hen door de zus van verzoekende partij werd verteld. Het argument van verzoekende partij dat haar zus geen enkele reden heeft waarom zij zou liegen tegen de journalisten van 'Knack', neemt niet weg dat de verklaringen van J. De R. en S.B. omtrent de situatie van verzoekende partij haar familie en de beweerde problemen van verzoekende partij en haar gezin met sjiitische milities, louter steunen op de verklaringen van de zus van verzoekende partij en dus niet op enige objectieve bron van informatie. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat hetgeen door J. De R. en S.B. omtrent haar vermeende problemen en die van haar familie met extremistische sjiitische groeperingen wordt toegelicht op andere bronnen dan de verklaringen van de zus van verzoekende partij berusten, laat staan op enige concrete objectieve informatie(bron) steunen.

De brieven van J. De R. en S.B. zijn dan ook, net als de algemene opmerking dat de familie van verzoekende partij het financieel goed stelt en er geen economische motieven achter verzoekende partij haar vertrek uit Irak schuilgaan, niet van aard de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij ingeroepen relaas werd besloten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorige, eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 182 293 van 15 februari 2017 tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar verklaarde problemen met een sjiitische militie werd besloten. Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Betreffende de door verzoekende partij neergelegde kopie van haar oranje kaart en haar argumentatie dat zij hoogstwaarschijnlijk een verblijfsrecht zal verkrijgen op basis van gezinshereniging, wijst de Raad erop dat een aanvraag tot (verblijf in België op grond van) gezinshereniging een geheel andere en van een asielaanvraag onderscheiden procedure is met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. De door verzoekende partij ingediende aanvraag tot gezinshereniging in België heeft geen uitstaans met en is niet relevant of dienstig met betrekking tot onderhavige huidige tweede asielaanvraag.

Verzoekende partij gaat voorts niet in op en formuleert voor het overige geen concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de beschikking van 29 november 2017 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

## 6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS